

RADIO WAS GREAT/ NOW IT'S OUT OF DATE

BÆNK I – PARKERINGSVAGTER

”Parkeringsvagter har potentiale for gode samtaler”, siger Moster Rikke. Türk nikker mens han bladrer frem og tilbage i bogen, læser udvalgte passager igen og igen med sammenknebne øjne. ”Det er fordi vi går så meget rundt og det eneste vi skal være opmærksomme på, er om bilerne holder som de skal, eller forkert, og med urskiverne i bilerne, hvordan de er i forhold til vores ure... Tror du at parkeringsvagter generelt foretrækker – hvad er nu lige det modsatte af digitale ure, du ved, dem med en urskive, hvad hedder de? Altså, det jeg mener... Tror du at det er nemmere at sammenligne et armbåndurs urskive med bilernes, end et digitalt urs tal med... Eller hvad tror du?”

Türks tynde hår, Moster Rikke rækker hånden ud og stikker sin pegefinger hen til en bar plet, ubeskyttet hovedbund. ”Jeg tænkte på om vi skulle lave en opfordring,” siger Türk. Som at trykke på en kontakt. ”En opfordring til at nogen gør noget”¹. Pausen er slut, de rejser sig fra bænken. Türk tager bukserne på, selv om de ikke er helt tørre, stikker bogen i lommen. Moster Rikke vender ansigtet op, åbner munden, lader støvregnen komme.

BÆNK II – I ET BRÆNDESKUR

Det undrer Erika-gogo hvorfor det absolut skal være så liberalt et projekt. Alligevel spørger hun: ”Jamen, koster det mig noget?” og hun rækker hænderne frem, fyldt med små skallede mønter, som hun selv har samlet op fra gaden, eller samlet fra et samlesæt. Klistet og lim. Hun rækker dem op mod den rare købmand, der klukkende hiver sig i skægget og buldrer: ”Nej tag du bare hvad du vil have, det er jo bare for sjov, vi leger bare i dag, bytte bytte købmand.” Så løfter han toupeen af og på, drejer den rundt, laver en piruette og bukker. Erika-gogo lader mønterne glide ud mellem fingrene, kniber munden sammen, mumler: ”Sådan leger vi ikke min fine ven, det skal du få betalt.” Efter at have gravet et hul og skubbet alle mønterne ned i bunden, trækker hun købmanden ved næsen tilbage igen, skubber ham i hullet og skovler jord ovenpå. Det var dråben. Købmanden brøler gennem jorden, spytter og svovler og Erika-gogo får alle mønterne lige tilbage i synet. Så er der kun en ting at gøre, Erika-gogo bliver sendt afsted – ud i sit brændeskur. Lås og slå for døren: ”Sid så der på bænken

¹ Desintegrerende leg på/med offentlige pladser

- Gør noget som ikke giver mening. Lad som ingenting og gå videre.
- Flere der samtidig gør noget mærkeligt, uden tæt forbindelse til hinanden, formindsker risikoen for at det opfattes som om det er dig, der er mærkelig og ikke handlingen.
- Leg fastholder og kvalificerer tvivl. Sport, spil etc. afklarer tvivl.
- Integration er godt: lad os alle blive hele, passe sammen, fungere optimalt, samle brikkerne, alting MÅ gå op.
- Eller, ikke.

² blod, sved, tårer

og tæl på fingrene, indtil du har fået overblik over henholdsvis din egen og andres tilknytning til verdenssamfundet!³”

BÆNK III – VED EN FÆLLESGRAV

Lidt som en skuespiller, der skal tænke på noget sørgeligt for at kunne klemme teatertårer frem: Det skal være ægte. Der er noget med skuespilleres kropssprog. De er så bevidste om kroppens tilstedeværelse, de poserer, skyder en hofte frem, en skulder tilbage. Hånden der danser i luften, markerer en linje der peger tilbage på personens hele krop. Småt brændbart. Jeg kan lide at sidde ved fællesgravene på Bispebjerg kirkegård, her er døden ikke forbeholdt pårørende. En stor græsplæne med stier rundt om, med bænke og for enden står et springvand med en skulptur. På græsplænen er der farvestrålende og skinnende pletter. Blomster og lys. Her kan jeg næsten forestille mig døden som noget konkret, noget der har med kroppe at gøre. Noget der sker. Ser på bænken overfor og får lyst til også at købe blomster og lys. Selv vil jeg brændes. Det er vigtigt og noget jeg tænker over. Ikke at jeg har klaustrofobi.

³ I radioen den administrerende direktør for Gyldendal. Han siger [med her-kommer-jeg-fræk-gade-drengattitude] at han ikke har noget problem med at tænke kommercielt selv om det er kunst han beskæftiger sig med. Mig: Gammel & træt. Giv mig nogle penge. Alligevel.

BÆNK IV – RUNDT OM HJØRNET, IND I BRÆNDESKURET OG SÅ VIDERE

”Der er så meget der er fint”, sagde han, ”men ikke det her”. Så gik han. Nu må vi have en forklaring, hvad taler parkeringsvagterne om, på disse uendelige spadsereture? De går med gode sko. Går de altid sammen med de samme, eller skifter de hver dag? Har de en tavle som de skriver samtaleemner op på, og så kan man vælge sig ind alt efter interesse?

Når man åbner døren ind til brændeskuret sidder Erika-gogo der altid. ”Det er fordi”, sagde købmanden ”at man kan se på dig at du ikke siger nej”. Men det passer ikke. Døren er kun lidt på klem, og den krogede finger Erika-gogo rækker ud, sigter direkte efter øjet. Tag den. Nuvel. Verdenssamfundet kræver sit. Ofre. Samtaler over køkkenbordet eller henover ulovligt parkerede biler, denne citroen fx, de taler om den, Moster Rikke og Türk: ”Hvad fanden tænker han på, lige midt i bussens stoppested, ja han havde næsten fortjent at den blev kørt lige tværs over, af en stor gul bus, ja, ha, ja, fanden til undskyldninger, men sådan leger vi ikke, tar du den, så går jeg lige et smut om hjørnet og tjekker.”